

Camilla ja juhla-asu

Helmi Samaikhya Holopainen

Kirje

Olipa kerran tyttö jonka nimi oli Camilla. Hän rakasti eläimiä, vanhoja vaatteita ja nukkeja. Camilla asui äitinsä, isänsä ja kahden siskonsa, Jennin ja Majan kanssa.

Oli maanantai ja Camilla heräsi kovassa sängyssään. Hän puki päälle ja meni keittiöön syömään aamiaista. Camilla istuutui pöydän ääreen ja katsoi ulos ikkunasta. Hän näki postiauton ajavan ohi. Jenni ja Maja juoksivat ulos postilaatikolle katsomaan jos heille oli tullut postia. He olivat olleet mukana kilpailussa ja resultaattit piti tulla postin mukana, ja tänään oli tullut postia.

- O M G! Jenni huudahti.

- Camilla, se on tullut! Maja sanoi.

- Mikä on tullut? Kysyi Camilla.

- Se, posti on tullut! Ne resultaattit kauneuskilpailusta! huusivat Jenni ja Maja samaan aikaan. Jenni avasi kirjeen varovasti.

- MIKÄ IHME? Jenni sanoi

- Mitä Jenni? kysyi Maja ja otti kirjeen Jennin kädestä. - Joku ihme kirje museosta. Sinne on tullut joku ihme juhla-asu, sanoi Maja ja heitti kirjeen lattialle. Siskokset menivät vihaisina huoneisiinsa. He kävelivät niin kovaa että Amerikkaan asti voisi kuulla heidän tömistelyä. Camilla jäi keittiöön ja nosti varovaisesti kirjeen.

- Voisinhan mennä sinne huomenna ja pinnata koulusta, Camilla ajatteli.

Matkalla museoon

Vaikka Camillan piti pinnata yhden päivän koulusta niin hän päätti lähteä. Hän meni nopeasti huoneeseensa, otti repun ja hän laittoi sinne taskulampun ja vähän ruokaa. Sitten hän oli valmis.

Museo avaa kello 12:30 ja Camillan pitää odottaa jossain. Hän ryntäsi keittiöön kun Jenni tuli: - Mitä olet tekemässä? Jenni kysyi.

Camilla ei tiennyt mitä vastata mutta sai idean. - Eeem... minä pakkaan reppuni... kun opettajalla on joku yllätys meidän luokalle, niin me tarvitaan kunnon reppu, taskulamppu ja leipää niin... minä olen valmistautunut.

Jenni ei välittänyt mitään. Kello oli nyt 08:23 ja vielä oli kolme minuuttia kouluun.

- Äitiiiiiiii! Olemme myöhässä. Tulemme myöhään! huusi Maja.

- Äkkiä, juokse, Jenni potkaisi Majaa takapuoleen.

Parin sekunnin kuluttua Jenni ja Maja olivat matkalla kouluun. Camilla ryntäsi ulos puutarhaan pensaiden taakse. Siellä hän odotti noin 10 minuuttia kunnes hän oli varma että hänen äitinsä olisi sisällä nukkumassa ja isä jo töissä niin hän päätti jatkaa. Hän juoksi niin kovaa kuin hän vain jaksoi, pois heidän korttelista. Pian hän pysähtyi ja huomasi että hän ei tiennyt missä museo oli. Hän rupesi itkemään.

- Miten voin olla niin tyhmä, ajatteli Camilla ja katsoi nopeasti repusta ja siellä se oli, kirje ja siinä osoite. Hän käveli ja käveli ja hän ei edes ollut kävellyt puoleen matkaan kun hän kuulee äänen pensaiden takaa.

- Mikä tuo oli, ajatteli Camilla ja jatkoi matkaansa. Pian hän kuuli saman äänen ja tällä kerralla hän pelästyi kunnolla ja rupesi juoksemaan niin kovaa kun vain pystyi. Kun hän tuli metsään hän kuuli saman äänen. Häntä pelotti niin paljon että hän rupesi kävelemään hitaasti taaksepäin. Kun hän oli ottanut pari askelta, hän kompastui kantaan ja kaatui pensaaseen.

Sitä mitä Camilla ei tiennyt oli, että hän oli pyörtynyt. Hän herää siihen että valkoinen kani jolla oli laukku, kaatoi vettä hänen poskilleen. Kani hyppäsi syrjään. Camilla ei ymmärtänyt mitään.

- Hei. mun nimeni on Valko-Pörrö, sanoi kani.

- Eeeeh... Hei Valko-Pörrö, minun nimi on Camilla... sanoi Camilla ja katseli kania.

- Mistä tulet ja minne olet menossa? kysyi Valko-Pörrö.

- Olen menossa vanhalle museolle, Camilla vastasi.

Valko-Pörrö ei sanonut mitään vaan tuijotti Camillaa. Silloin Camilla huomasi että kani osasi puhua ihmiskieltä, niin hän päätti kysyä.

- Miten osaat puhua? ihmetteli Camilla.

Valko-Pörrö vastasi heti: - Olen maaginen kani. Minut ovat lähetetty avaruuteen salaisesti. Avaruudessa tapasin avaruuskaneja. Yksi heistä tuli luokseni ja antoi outoa valkoista juomaa. En tiennyt mitä se oli mutta päätin juoda sen. Kun olin juonut sen niin osasin puhua sekä avaruuskanikieltä ja ihmiskieltä.

Camilla oli luullut että sellaista oli vaan elokuvissa. Mutta nyt hän sai tietää että se on mahdollista.

- Minulla on enemmän juttuja, sanoi Valko-Pörrö ja avasi laukkunsa.

- Tässä on ”Tick Tock”. Sillä voi pysäyttää ajan viideksi minuutiksi...ja tässä on ”song mushroom”. Sitä kun syö, osaa laulaa suloisesti. Minulla on myös kynä. Jos pidät siitä kiinni 3 sekuntia niin se kirjoittaa mitä ajattelet. Lopuksi se paras juttu... minulla on kypärä...

- Kypärä? Camilla kysyi järkyttyneenä.

- Ei mikään tavallinen kypärä vaan sellainen että jos sen päähän laittaa ja painaa punaista nappulaa niin tulee näkymättömäksi ja jos haluaa tulla näkyviin taas, niin painaa vihreätä nappulaa...tiedän että oikeastaan pitäisi olla että jos painaa vihreätä nappulaa niin pitäisi tulla näkymättömäksi. Mutta sellainen tämä ei ole.

- Kiva, voisitko näyttää missä museo on? Kysyi Camilla

Valko-Pörrö siirsi pensaita vähän syrjään. Museo näkyi suoraan edessä.

Vanha museo

Valko-Pörrö ja Camilla juoksisivat museon ovelle. Camilla oli juuri kokeilemassa ovea kun Valko-Pörrö sanoi: - Stop, Odota. Elä mene sitä kautta.

- Miten pääsen sisälle? Camilla ihmetteli.

- Ota minun kypäräni ja köyteni, sanoi Valko-Pörrö ja otti köyden ja kypärän laukustaan.

- Ja sitten?

- Ja sitten saat kiivetä katon päälle ja avata tuon kattoikkunan. Minun pitää lähteä. Saat olla varovainen Camilla. Heippa!

Camilla kiipesi katolle ja avasi ikkunaluukun. Sitten hän laittoi kypärän päähänsä ja painoi punaista nappulaa niin että hän tuli näkymättömäksi. Camilla katsoi kelloa, se oli vasta 06:16. Hän laski köyden ja laskeutui alas. Alhaalla hän näki kaikkea mistä hän tykkää, vanhoja kirjoja, vaatteita, huonekaluja. Hän ei voinut uskoa että niin hienoja esineitä siellä oli koska hän ei ollut koskaan käynyt museossa. Ihan pian kuului ääni. - Piip, piip

Esille tuli hiiri jolla oli silmälasit. Se sanoi: - Minun nimi on Piippis ja olen museon hiiri. Kuka sinä olet?

- Olen Camilla. Kiva nähdä sinua...Hei? Miten voit nähdä minua? Minähän olen näkymätön?

- Minulla on spesiaalisilmälasit. Niillä voi nähdä näkymättömiä juttuja. Vastasi Piippis.

- Mahtavaa. En ole ikinä nähnyt sellaisia, mutta voitko näyttää minne minun pitäisi mennä jos haluan nähdä 1800-luvun juhla-asun?

- Tule! Piippis vastasi ja juoksi yhteen erästä huonetta kohti.

Kuljettuaan 10 minuuttia Camilla kysyi: - Miksi me ei olla perillä.

Silloin Piippis ymmärsi että he ovat tulleet liikkuvalla huoneelle ja sanoi: - Meidän on pakko juosta nyt!

He juoksivat niin paljon kuin vaan jaksoivat. Kun he olivat perillä, Piippis sanoi.

- Juhla-asu on hieno kun auringonlasku ja se tuntuu aina että se laulaa kun tulee sen vierelle. Ja se laulaa niin kuin satakieli.

Camilla katsoi juhla-asua ja se oli totta mitä Piippis oli sanonut. Camilla painoi vihreätä nappulaa ja otti kypärän pois ja sanoi: - Wow, se on niin hieno. Minun on pakko kokeilla sitä.

- Ole varovainen. Se on prinsessa Nellin asu.

Valokuvaaja

Camilla puki juhla-asun päällensä. Samassa hän ja näki kirkkaan valon ja kaatui. Hän tunsu että hän kaatui... ruohikolle. Hän katsoi ylös ja näki miehen joka otti valokuvia.

- Satutitteko itseänne, neiti? Kysyi mies ja ojensi kätensä.

Camilla otti kiinni miehen kädestä ja nousi ylös. Hän katsoi ympärillensä ja näki linnan, ison nurmikon ja että hänellä oli juhla-asu päällä.

- Oi, anteeksi teidän korkeutenne. En nähnyt että olitte te prinsessa Nelli, sanoi mies. Camilla ei ymmärtänyt mitään eikä vastannut.

- Minä olen valokuvaaja Henrik. Valokuva on uusi keksintö ja kun on ottanut kuvan voi säästää sen niin että voi katsella sitä tulevaisuudessa. Ei tarvitse maalata vaan ottaa kuvan kameralla sekunnissa.

- Tiesin jo sen, Camilla vastasi.

- Anteeksi, mutta mitä sanoitte? kysyi Henrik ihmeissään.

- Eeeh... että en tiennyt sitä.

Tunnelma jäykistyi. Kohta Henrik rupesi puhumaan. - Mennäänkö linnaan teidän korkeutenne?

Camilla nyökkäsi ja lähti linnaan päin. Linna oli valkoinen ja sopi hyvin vihreään ympäristöön. Jonkun ajan kuluttua Camilla ja Henrik tulivat pääovelle. Kaksi miestä avasi oven. Heillä oli valkoiset puvut ja mustat kengät.

- Päivää prinsessa Nelli, sanoivat miehet samaan aikaan.

- Päivää, vastasi Camilla ja ajatteli että miksi kaikki luulevat että hän oli Nelli. Camilla ja Henrik menivät rappusia ylös ja siellä oli pitkä käytävä.

Linna

Camilla ja Henrik kävelivät vähän aikaa. Yhtäkkiä Camilla näki maalauksen prinsessa Nellistä ja ymmärsi miksi kaikki luulivat että hän oli Nelli. Nellillä oli tummanruskeat hiukset jotka olivat letitettyjä samalla lailla kun Camillalla. Nelli näytti ihan Camillalta.

Nyt Camilla ja Henrik tulivat oven eteen. Henrik avasi oven ja sanoi: - Naiset ensin.

Camilla astui sisään ja näki huoneen jossa oli pitkä pöytä. Siellä istui paljon ihmisiä, siellä oli myös paljon ruokaa. Siellä oli hanhenmaksapateeta ja juotavaksi viiniä ja lapsille mehua.

- Aah, Nelli, tule tänne isille. Me olemme odottaneet sinua, sanoi paksu mies.

- Moi isi! Olin vaan... katsomassa että leninki oli... kunnossa, sanoi Camilla.

- Voi Nelli! miten sinä puhut isällesi, kuninkaalle. Ja mikä sellainen sana kuin leninki tarkoittaa? sanoi hoikka nainen.

- Anteeksi äiti, mutta leninki on slangisana ja tarkoittaa juhla-asua, vastasi Camilla. Kaikki katsoivat hämmästyneenä Camillaa päin.

- Mi-mi-mikä sellainen sana kun ”slangisana” tarkoittaa? änkytti kuningatar hämmästyneenä.

- Sitä ei voi selittää, sanoi Camilla suruisella äänellä ja meni istumaan pöydän äärelle. Servitööri toi Camillan lautaselle ruokaa ja kaikki rupesivat syömään. Camilla katsoi hitaasti ympärillensä ja huomasi söpön pojan.

Oikea Nelli löytyi

Tuli ilta ja vieraat menivät kotiinsa. Camilla, kuningas ja kuningatar puhuivat.

- Olen pettynyt sinuun Camilla, sanoi kuningas.

- Siellä istui yli 100 ihmistä. Mitä luulet että he luulevat meistä nyttien kun käytät sellaisia sanoja joita ei ole olemassa, sanoi kuningatar.

- Mene huoneeseesi nyt! kuningas komensi.

Camilla juoksi ovelle jossa luki Nellin huone ja meni sisälle. Huoneessa oli hieno sänky, vaatekaappi ja peili jonka karmit olit vaaleanpunaisia. Peili oli kaksi metriä

korkea. Camilla astui peilin eteen ja siellä peilikuva vilkutti ja sanoi: - Hei. Minun nimi on Nelli ja olen linnan prinsessa.

- Hei Nelli. Minun nimi on Camilla.

- Voisitko auttaa minua täältä pois?

- Jos kerrot miten tulit sisälle peiliin niin voidaan saada sinut ulos sieltä.

- No. Minä olin letittämässä hiuksiani kun minun piti mennä juhlille mutta silmien eteen tuli kirkas valo ja sekunnin kuluttua olin täällä, peilissä. Vastasi Nelli surullisella äänellä.

Camillalle hotkahti idea. - Onko teillä kirjoja siitä kun linna perustettiin?

- On. Jos painat tuota sinistä nappulaa vaatekaapin viereisestä niin esille tulee kirjasto, sanoi Nelli

Camilla meni vaatekaapin vierelle ja painoi sinistä nappulaa. Vaatekaappi kääntyi ja siellä oli kirjahylly jossa oli paljon kirjoja.

- Ylimmällä hyllyllä vasemmalla on kirja jonka nimi on *Helmilähteen linna vuodesta 1346*, sanoi Nelli.

Camilla otti kirjan hyllystä ja rupesi selailemaan sitä. - Tässä. Tässä on jonkinlainen kartta.

- Näytä! Huudahti Nelli.

Camilla näytti karttaa Nellille.

- Eikö tuo ole meidän vanha kellarimme, Nelli hämmästyí.

- Mikä kellari? Kysyi Camilla ja vilkaisi karttaa.

- Toinen vihje näyttää olevan meidän kellarissa. Se on linnan alla ja sinne ei kukaan ole päässyt 50 vuoteen, Sanoi Nelli.

- Mutta minä en uskalla mennä kellariin yksin, Camilla sanoi surullisena.

- Mutta Patrik voi tulla sinun kanssasi, lisäsi Nelli.

Camilla ajatteli vähän aikaa: - Mutta kuka Patrik on?

- Patrik on söpöin poika koko linnassa, Nelli vastasi ja punastui.

- Olet rakastunut Patrikiin. Ei sinuna tarvitse hävetä. Minä näin tänään niin söpön pojan. Hänellä oli vaaleat hiukset ja ruskeat silmät.

- OIKEASTI! Se on Patrik, Nelli vastasi hämmästyneenä.

- VOI EI!

Camilla ja Nelli

Tuli yö ja Camilla meni nukkumaan Nellin pehmeään sänkyyn. - Oi, miten hieno ja pehmeä sänky sinulla on.

- Tiedän. Sänkyni on paras.

- Mennäänkö nukkumaan? Minua väsyttää.

- Joo. Hyvää yötä Camilla.

- Hyvää yötä Nelli.

Camilla nukahti ja pian tuli aamu. Kello oli 06:02. Camilla heräsi ja lähti tapaamaan Henrikiä. Camilla kertoi hieman itsestään ja että hän tulee tulevaisuudesta. - Oikea nimeni on Camilla. En ole tästä ajasta, vaan 2000-luvulta.

- Oikeastiko? kysyi Henrik.

- Joo. Kaikki on totta, Camilla jatkoi ja kertoi miten hän tuli 1800-luvulle. - Ethän kerro kenellekään?

- En. Olen kaverisi.

- Kiitos Henrik. Olet hyvä kaveri.

- Muistathan että tänään on valokuvaus.

- Joo. Mutta ennen valokuvausta minun pitää löytää Patrik. Luuletko että tiedät missä hän on?

- En, mutta Patrik on minun sisarenpoika. Kun näen hänet sanon että tarvitset hänen apua.

- Ok. Minun pitäisi mennä nyt. Heippa!

Siinä meni niin kauan aikaa että kello oli jo 07:24. Patrik oli tulossa Henrikin luo ja näki kun Camilla oli menossa huoneeseen.

- Mitä Nelli sanoi? kysyi Patrik Henrikiltä.

- Hän puhui sinusta, Henrik vastasi.

- Mitä Nelli sanoi minusta?

- Hän pyysi minua kertomaan sinulle että hän tarvitsee sinun apuasi johonkin.

- Minä menen heti hänen luo, vastasi Patrik.

Camilla oli tullut Nellin huoneeseen ja kertoi Nellille että kun Henrik sanoo Patrikille että me tarvitsemme hänen apua. Samalla joku koputti ovea. Kop, kop!

- Tulkaa sisälle, sanoi Camilla hienolla äänellä.

- Hei Nelli. Henrik sanoi että tarvitset apuani.

- Totta se on. Meidän täytyy löytää peiliavain tälle peilille johon oikea Nelli joutui.

- Mitä... Etkö sinä ole Nelli?

Silloin Camilla kertoi kaiken Patrikille. - No, olen kertonut kaiken. Nyt meidän pitäisi mennä kellariin ja etsiä peiliavainta.

Jumissa

Camilla ja Patrik ottivat kynttilöitä ja juoksivat kellariovelle. Patrik avasi oven hitaasti.

- Oi miten pimeetä, Camilla sanoi peläten.

- Sytytä kynttiläsi.

Camilla sytytti kynttilän ja hiipi varovasti sisälle. Se ei ollutkaan niin pelottava mutta siellä oli pölyistä. Patrik käveli Camillan perässä. Vähän ajan kuluttua Camilla pysähtyi: - Katso! Ovi!

Patrik näki oven, meni Camillan ohi ja avasi oven. Oven takana oli kirjasto jossa oli luultavasti yli 500 kirjaa. Camilla ja Patrik tutkivat kirjastoa. Camilla osoitti kynttilällä erästä hyllyä: - Katso tuota!

- Mitä siinä on kummallista? Kysyi Patrik.

- Siinä on palava käärme. En ole ikinä nähnyt sellaista.

Patrik otti kirjan ja avasi sen ja antoi Camillalle. Camilla rupesi selailemaan kirjaa.

- Mitä siinä lukee? Patrik kysyi.

- Siinä on joku kummallinen juttu katso, vastasi Camilla.

Kirjassa luki: *Περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ κόσμου* -

- Mitä se tarkoittaa? Kysyi Patrik

- En tiedä...

- Ai! Patrik huudahti.

Camilla katsoi Patrikia: - Mitä tapahtui?

- Astuin peilinsirun päälle. Patrik nosti ylös peilinsirpaleen: - Odota Camilla! Anna kirja tänne. Minä luulen että teksti on peilikäännetty!

- Häh. Camilla ihmetteli.

- Katso nytten, siinä lukee väärinpäin *Peiliavain...Huone 15*.

- Sehän on Nellin huone. Tule, mennään sinne.

- Mutta missä paikassa Nellin huoneessa se on?

Camilla ajatteli vähän aikaa: - Katso jos kirjassa on jotain muuta.

Patrik avasi kirjan ja sieltä putosi kartta. Camilla nosti kartan ja katseli sitä: - Tuo näyttää olevan... hmmm... Nellin sängyn alla!

- Tule niin mennään sinne nopeasti!

Camilla ja Patrik juoksivat ovelle. Patrik yritti avata mutta se oli jumissa: - Ei. Ei se käy avata ovea!

- Mitä me nytten tehdään? kysyi Camilla.

Valokuvaus

Patrik ja Camilla huusivat niin kovaa kun he vain pystyivät. Vähän ajan kuluttua ovi avautui ja he näkivät linnan vartijan oven takana.

- Prinsessa Nelli? Mitä te täällä teette? kysyi vartija.

- E-ei... mitään. Minun piti juuri mennä huoneeseeni. Heippa, Camilla selitti ja juoksi ulos kellarista ja Nellin huoneeseen. Kun he tulivat sinne niin Camilla huudahti: - Me tiedetään missä avain on!

Nelli ei ajatellut mitään muuta kuin Patrikia.

- Avain on sänkysi alla... Halooo! Nelli! Camilla huusi.

- Häh. Jooo. Nelli vastasi ja punastui.

Kop. Kop. Kuului oven takaa. Henrik tuli sisälle ja ilmoitti: - Valokuvaus alkaa.

- Nelli me tullaan senjälkeen kun valokuva on otettu! Huusi Camilla ja juoksi Patrikin kanssa ulos linnasta. Kaikki olivat jo ulkona.

- Nelli. Tule viereeni, kuningatar sanoi.

- Missä olet ollut? kysyi kuningas. Mutta Camilla ei vastannut vaan meni paikalleen.

- Hymyilkää. Henrik ilmoitti.

Klik, klik, klik ja kuvat oli otettu. Kaikki palasivat sisälle paitsi Camilla ja Patrik. He menivät Henrikin luo. Camilla sanoi: - Henrik. Me haluamme että tulisit mukaamme. Me luulemme että me olemme löytäneet peiliavaimen, sanoi Camilla.

Henrik lähti Camillan ja Patrikin mukana. He tulivat Nellin ovelle. Camilla avasi oven ja he kaikki menivät sisälle.

- Nelli. Henrik tuli meidän mukaan! Sanoi Camilla.

- Nellin sängyn alla pitäisi olla avain, Patrik kertoi Henrikille.

Henrik siirsi Nellin sänkyä ja huudahti: - Katsokaa. Lattialuukku!

- Avaa se Henrik. Patrik sanoi.

Henrik avasi sen ja näki siellä laatikon. Henrik avasi sen varovaisesti ja siellä oli avain.

- Jaaa! Huudahtivat kaikki samaan aikaan.

Camilla otti avaimen ja laittoi sen avaimenreikään. Kummallinen musiikki rupesi soimaan ja peili avautui. Nelli oli tullut takaisin mutta Camilla oli poissa.

- Camilla!!! huusi Patrik.

Samalla Camilla avasi silmänsä ja näki että hän oli museon ulkopuolella. Hän juoksi heti kotiin.

Kun Camilla tuli sisälle, hänen äitinsä itki pöydän ääressä.

- Camilla! Missä olet ollut? Camillan äiti huudahti ja antoi Camillalle ison halin.

- Äiti. Voidaanko mennä huomenna museolle?

- To-to-tottakai muruseni, sanoi äiti ja kaikki meni nukkumaan.

Hyvä loppu

Äiti, isä, Jenni, Maja ja Camilla olivat museossa. Camilla seisoi erään valokuvan edessä. Kuvassa oli prinsessa Nelli ja hänen perheensä. Camilla näki myös Patrikin. Hän ei ymmärtänyt mitään. Mistä tämä kuva on tullut? Eikö se ollutkaan unta?

Samalla Camillan viereen tuli mies. - Etkö tuo ole sinä? mies kysyi ja kääntyi Camillaan päin.

- Eeem... sanoi Camilla ja ajatteli miksi mies näytti Henrikiltä.

Mies iski toista silmää. - Ajattele tarkkaan.

Ei kukaan tiedä mikä oli oikeasti ja mikä oli unta ja miten kaikki tämä tapahtui...